

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ

ΕΦΤΑΨΥΧΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Όταν στή λύρα ὁ Ποιτὴς ἀπλώνῃ ἀγνὰ τὰ χέρια,
Τὸν παναρμόνιο δρόμο τους ἀγοκρατοῦν τὰστέρια.
Τὸ μυρωμένο ἀνάσασμα κρατοῦνε τὰ λουλούδια,
Κι ὄλα ν' ἀκούσουν καρτεροῦν τὰ θεῖα του τρα-
γούδια.

Όταν ἀπλώνῃ ὁ Ποιτὴς τὰ χέρια του στή λύρα,
Ἀνοίγεται ἢ κατάκλειστη τοῦ μυστηρίου θύρα
Καὶ τὰ ἐφτάδιπλα ὄνειρα μὲ τὰ καθάρια κάλλη
Σὰ δόξες λάμπουν γύρω του σ' ἐνὸς ἀγίου κεφάλι.

Όταν στή λύρα ὁ Ποιτὴς ἀγνὰ τὰ χέρια ἀπλώνῃ,
Τὸ κάθε ὄνειρο λαλεῖ καὶ γίνετ' ἓνα ἀπδόνι
Πρωτάκουστο, ἀνιστόρητο, μὲ ξένην ἀρμονία
Ἀπὸ τὰ πλέον αἰθέρια κι ἀπάντητα στοιχεῖα,
Ποῦ ἢ πρώτη τοῦ Μαγιάπριου πνοὴ δὲν παρα-
σταίνει,
Ποῦ ὁ ἦχος τὴν ἀναγελά κι ὁ στίχος τὴν πεθαίνει.

Κι ὁ Ποιτὴς ἀτάραχος κάθεται σὰ σὲ θρόνο
Κι ἀκούει τὲς ὄνειρόπλαστες φωνὲς ἐκεῖνος μόνο,
Καθὼς γροικουσε στή διωπὴ μιᾶς μαγεμένης ὥρας
Τὴ μουσικὴ τῶν ἀστεριῶν ὁ νοῦς, ὁ Πυθαγόρας.

Τὰ ὄνειρα

-Τ' ὄνειρον εἶμαι τῆς ζωῆς ἐγὼ, καὶ λάμπω
Καὶ στίς ἀβύσσου τὰ ἔγκατα καὶ στὸν οὐράνιο
[κάμπο
Κι ἀπ' τὸ γουλι ὡς τὸν ἄνθρωπο, καὶ τὸ βουνὸ
[κ' ἢ στάλα,
"Ὅλα τὰ δένει μιὰ ψυχὴ κ' εἶν' ὄλα τρισμεγάλα
Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τὸ πιὸ λαχταριστὸ τοῦ κόσμου·
Τραγουδιστὴ, γίνε δικός μου!

-Τ' ὄνειρον εἶμαι τῆς παλληκαριᾶς,
Μὲ τὴν πνοὴ μου γιγαντεύω τὴν πατρίδα,
Συντριβὼ τοὺς ἐχθροὺς τῆς, κ' εἶμαι σὰ βοριάς.
Καὶ κάνω κεραυνὸ τὸ χέρι τοῦ Λεωνίδα.
Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τὸ πιὸ ἱερό τοῦ κόσμου·
Τραγουδιστὴ, γίνε δικός μου!

Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τῆς ὁμορφιάς· τὸ μαγικὸ
Τὸ μῆλο ποῦ μαζὶ νεκρώνει κι ἀνασταίνει·
Όταν ὁ πόλεμος λυσσᾷ στὸν κάμπο τὸν Τρωα-
[δικό,
Κεντάει στὸ δίμητο πανὶ τὸν πόλεμον ἢ Ἐλένη.

Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τὸ πιὸ περὶφανε τοῦ κόσμου.
Τραγουδιστὴ, γίνε δικός μου!

-Τ' ὄνειρο τῆς ἀγάπης εἶμαι, γλυκομίγω
Τὰ πάντα, κρέμουντ' ἀπὸ μὲ φωλιές, κούνιες καὶ
[τάφοι,
Ἀμπέλι κάνω καρπερὸ τὸ χέρσο τὸ χωράφι
Γιὰ νάχη πάντα πλούσιον ὁ θάνατος τὸν τρύγο.
Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τὸ πιὸ γλυκὸ τοῦ κόσμου·
Τραγουδιστὴ, γίνε δικός μου!

-Ἐγὼ εἶμαι τῆς σοφίας τ' ὄνειρο· περνῶ
Καὶ γέρνω καὶ ξεχάνομαι στ' ἀθάνατα βιβλία·
Μέσα στῶν ἰδεῶν τὸν οὐρανὸ
Δοξολογῶ τοῦ νοῦ τὴν παντοδυναμία.
Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τὸ πιὸ ἀκριδὸ τοῦ κόσμου·
Τραγουδιστὴ, γίνε δικός μου.

-Τ' ὄνειρο τῆς γαλήνης εἶμαι· στ' ἄφταστα ὕψη,
Ἄνθος ὑπέρλευκο χωρὶς καμμιὰ εὐωδία,
Βλέπω μακρὰ κατὰβαθα σὰ ζωγραφιὰ τὴ θλίψη·
Τοῦ Βούδδα εἶμ' ὁ παράδεισος καὶ τ' ἄστρο τοῦ
[Φειδία.
Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τὸ πλέον εὐλογητὸ τοῦ κό-
Τραγουδιστὴ, γίνε δικός μου. [σμου·

-Κ' ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τοῦ ἀπειροῦ,
Χάος ποῦ φωσφορίζει δίχως νάχη ἀρχὴ
Καὶ τέλος· εἶμαι τ' ὄνειρο τοῦ ὄνειρου,
Τὸ ἀμάθευτο καὶ τ' ἀπιαστο ποῦ βασανίζει τὴν
[ψυχὴ.
Ἐγὼ εἶμαι τ' ὄνειρο τὸ πιὸ γιγάντειο τοῦ κόσμου·
Τραγουδιστὴ, γίνε δικός μου!

Ὁ ποιητὴς

Ζωὴ, Παλληκαριά, Ὁμορφιά κι Ἀγάπη καὶ Σοφία,
Κι Ἀγάπη καὶ Σοφία.

Τῆς Γαλήνης ξανάσασμα, μαρτύριο τοῦ Ἀπειροῦ,
Μαρτύριο τοῦ Ἀπειροῦ,

Καρδιὲς τοῦ κόσμου, ὄνειρατα, τοῦ Σύμπαντος
τοῦ Σύμπαντος μαγνήτες, [μαγνήτες,

Τὰ ἔργα ἐσεῖς τὰ σπέρνετε τὰ πολυψημισμένα,
Τὰ πολυψημισμένα!

Δικός σας εἶνε ὁ Ποιτὴς, τοῦ καθενός σας καὶ ὄλων,
Τοῦ καθενός σας καὶ ὄλων,

Κι ἀπὸ μιὰ σπιθα τῆς φωτιᾶς τοῦ καθενός φωτιά
τοῦ καθενός φωτιά εἶνε! [εἶνε,

Ἐσεῖς τὴ χρυσοπλέκετε μ' ἄστέρια ἐφτὰ τὴν Πούλια,
Μ' ἄστέρια ἐφτὰ τὴν Πούλια,

Τὸ Οὐράνιο τόξο ἐφτάχρωμο κάνετ' ἐσεῖς νὰ λάμπη,
Κάνετ' ἐσεῖς νὰ λάμπη!

Ἐσεῖς τῆς δίνετε φωνὴ τῆς λύρας τῆς ἐφτάχορδης,
Τῆς λύρας τῆς ἐφτάχορδης,

Κι ὅταν στή λύρα ὁ ποιητὴς ἀπλώνῃ ἀγνὰ τὰ χέ-
Ἀπλώνῃ ἀγνὰ τὰ χέρια του, [ρια του,

Ἐσεῖς τὸ θεῖο τραγούδι του ἐφτάψυχο τὸ κάνετε,
Ἐφτάψυχο τὸ κάνετε!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ